

PSIHOTERAPIA KARMICĂ ÎN LUME

Psihoterapia despre care vreau să vă vorbesc aparține mai ales viitorului. În prezent, ea funcționează în cercuri restrânse. Are o fundamentare științifică în **paradigma conștiinței** (sau **paradigma spirituală**), care a apărut în lumea occidentală de câteva decenii, inspirată de progresele fizicii cuantice, ca și de apropierea culturală de spiritualitatea orientală.

Foarte pe scurt, paradigma spirituală postulează următoarele:

- La baza psihicului uman stă Spiritul sau Conștiința. Ea este independentă de materie (respectiv creier), dar interacționează cu aceasta într-un mod foarte complex.
- Spiritul nu moare odată cu creierul, ci perpetuează personalitatea omului.

Dintre orientările psihologice, una dintre cele mai tinere și dinamice este psihologia transpersonală, o extensie și dezvoltare a psihologiei umaniste. Ea se fundamentează pe paradigma conștiinței. În cadrul ei au fost și sunt studiate experiențele „paranormale”, pe subiecți sănătoși, care le trăiesc în mod spontan sau le sunt provocate de diverse substanțe chimice ori tehnici psihofiziologice. Psihologia transpersonală încurajează și o terapie neconvențională în tratarea fobiilor, anxietăților și altor probleme psihice, care s-ar putea numi „terapia karmică”.

Psihoterapia karmică are două variante: una „dură” și alta „blândă”.

Varianta „dură” se referă la tehnicile de **regresie hipnotică** a subiecților într-una din viețile anterioare trăite de Spiritul lor, pentru a găsi sursa traumatică ce provoacă în prezent fobii, anxietăți, stări rebele la orice altă psihoterapie sau medicație. Varianta „blândă” se referă la metodele unor inițiați, care reușesc printr-un har special să „citească” viețile anterioare ale clienților, fără nici o contribuție din partea acestora din urmă.

Desigur că varianta „dură” solicită un efort intens din partea pacientului, aflat în transă hipnotică și condus de vocea terapeutului către locurile și timpurile cu potențial psihopatic. Retrăirea unor stări neplăcute provoacă aceleași emoții intense ca în trecut, care trebuie corect gestionate de terapeut, pentru a evita agravarea simptomelor sau dobândirea altora.

Prin contrast, varianta „blândă” nu cere nici un efort din partea clientului, căci toată munca este realizată de specialistul clarvăzător. Singura cerință din partea clientului este să accepte mental existența vieților anterioare ale Spiritului său, precum și să asimileze inteligent ceea ce descoperă terapeutul în trecutul spiritual.

S-a constatat că, în ambele variante, revelarea unei legături dintre viața actuală și evenimentele vieților anterioare poate vindeca acele dereglări psihice cauzate de trecutul karmic. Se pare că simpla **conștientizare** este suficientă, dublată desigur de un efort ulterior de a integra noile informații în sistemul personal de gândire și simțire.

Deși „karma” este o noțiune antică orientală, ea este perenă și la fel de valabilă astăzi, având legătură cu **știința conștiinței**. Nu vom face aici un studiu al conceptului și implicațiilor sale filosofice, lăsând aceasta pentru alte prilejuri și încurajând lectura individuală. Din nenumăratele cărți de popularizare ale acestei problematice, am ales câteva publicate în limba română, care se referă la unele persoane respectabile și bine cunoscute la nivel internațional, ce pun în aplicare terapia karmică.

Iată deci o scurtă trecere în revistă a câtorva nume prestigioase și a relatărilor lor, care au propulsat psihoterapia karmică în atenția publicului și a specialiștilor de pretutindeni.

Vom începe cu **dr. Brian L. Weiss**, psihiatru american de renume, care s-a lovit, din întâmplare și fără a o dori, de dovada pregnantă a existenței reîncarnării Spiritului. Cartea

sa (*Multe vieți, mulți maestri* - Ed. For You, 2007) ne arată că terapia karmică nu se bazează pe credința religioasă, ci dimpotrivă, solicită o minte deschisă din partea celor formați în paradigma de gândire materialist-reducționistă. Să lăsăm cuvintele sale să ne introducă în subiect. Dr. Weiss:

„Hipnoza este un instrument excelent pentru a ajuta pacientul să își amintească incidente uitate demult. Nu e nimic misterios în asta. La instrucțiunile unui hipnoterapeut pregătit, corpul pacientului se relaxează, lăsând astfel memoria să se ascute. Hipnotizasem sute de pacienți și găsisem această metodă utilă pentru reducerea anxietății, eliminarea fobiilor, modificarea obiceiurilor proaste și readucerea la suprafața a unor amintiri reprimite. Ocazional, reușisem să regresez pacienții până în perioada timpurie a copilăriei lor, eliberând astfel amintirile unor traumatisme de mult uitate, care le tulburau viața.” [p.17]

Doctorul Weiss nu era pregătit pentru ceea ce avea să urmeze cu pacienta Catherine. Dintr-o dată, ea începu să relateze amănunte dintr-o viață care evident nu îi aparținea, căci se petrecea în alt timp, alt spațiu, având alt sex și altă vârstă. Acest lucru s-a repetat și în următoarele ședințe, cu alte vieți, după care: *„Catherine era practic vindecată. Fobiile și atacurile de panică aproape îi dispăruseră. Nu-i mai era frică de moarte sau că o să moară. Nu-i mai era frică să piardă controlul.*

Hipnotizând-o pe Catherine și ducând-o într-o stare de transă profundă, m-am gândit cât era de remarcabil și de minunat că, în decurs de câteva săptămâni, fără a folosi medicamente, terapie tradițională sau terapie de grup, era aproape vindecată. ... Iar ea era strălucitoare, senină și fericită.” [p.69]

Între ședințe, Catherine a descoperit că i se dezvoltă capacitățile extrasenzoriale. Odată, la cursele de cai, ea a ghicit câștigătorii tuturor curselor, dar banii astfel câștigați i-a dăruit imediat unui cerșetor, simțind că nu trebuie să îi păstreze.

„De-a lungul anilor, am tratat sute – poate chiar mii – de pacienți de psihiatrie, care au reflectat întregul spectru de tulburări emoționale. Am condus secții spitalicești a patru mari universități de medicină. Am petrecut ani de zile în sala de urgențe la psihiatrie, în clinici ambulatorii... Catherine nu suferea de nici o psihoză, nu pierduse contactul cu realitatea și nu avusese niciodată halucinații sau iluzii. Nu folosise droguri și nu avea trăsături sociopate. Nu avea o personalitate isterică și nici nu avea tendințe disociative... Avea cunoștințe la care nu avusese acces și pe care nu le acumulase niciodată în viața ei prezentă... Ca psihiatru, ca om de știință, eram sigur că materialul provenea dintr-o parte a minții ei inconștiente. Era real.” [p.76]

Într-una dintre transele hipnotice, ea începu să-i dezvăluie doctorului unele secrete de-ale lui, pe care numai el le știa. *„Personal, scepticismul îmi fusese erodat de dovezile care ieșeau de pe buzele Catherinei, în fiecare săptămână.”* [p.98]

„La două luni după ultima ședință de terapie, Catherine a fost să o vadă pe o clarvăzătoare faimoasă, Iris Saltzman, specializată în viețile anterioare. Ea căuta confirmări la ceea ce i se întâmplase. Intrând într-o stare de conștiință modificată, Iris validă mare parte din ceea ce Catherine descoperise sub hipnoză.” [p.150]

„După Catherine, am făcut regresii detaliate în viețile anterioare pentru doisprezece pacienți. Nici unul dintre aceștia nu avea tulburări mentale, halucinații sau personalități multiple. Și cu toții s-au făcut bine, uluitor de repede.” [p.162]

Dr. Brian Weiss încheie cartea sa astfel: *„Nu este nevoie ca toată lumea să facă terapie prin regresie, sau să viziteze clarvăzători, ori să mediteze. Cei care au simptome handicapante sau deranjante pot să o facă. Cât despre restul, cea mai importantă sarcină este să își păstreze o minte deschisă. Să-și dea seama că viața este mai mult decât ceea ce se vede. Sarcina noastră este să învățăm, să devenim asemenea lui Dumnezeu, prin cunoaștere.”* [p.163]

Daniel Meurois-Givaudan are peste 25 de ani de experiență în citirea aurei persoanelor.

El poate vizualiza toate cele trei tipuri de aură (eterică, astrală și mentală) și diagnostica diferitele suferințe fizice sau psihice. În cartea sa, „*Bolile karmice*”, Editura For-You, 2007, francezul abordează al patrulea strat auric - **aura cauzală** - care reprezintă „*banca noastră centrală de date, emanația memoriei profunde, care ne urmează de la o viață la alta și care, uneori, ne condiționează*”. Ea se extinde până la circa 3 metri în jurul corpului. Iată o scurtă descriere a metodei sale de diagnosticare karmică:

„*Cu ajutorul unui variator de lumină, am creat penumbră în încăpere și pacienta s-a așezat în fața mea, cu spatele rezemată de un perete alb. După câteva minute consacrate percepției și studierii primelor radiații sau manifestări luminoase ale corpului său (cele trei aure - n.n.)... silueta ei s-a șters din câmpul meu vizual. Un văl de lumină albă, ca un ecran lăptos, i-a luat locul dintr-o dată, estompând ambianța camerei mele de lucru. Aproape imediat, pe acel ecran lăptos a apărut o scenă în mișcare, în culori, cu sunete, cu reliefuri. Întreaga mea ființă era proiectată nu doar într-un simplu decor, ci într-o acțiune.*” [p.10] În acest timp, terapeutul redă verbal toate experiențele pe care le observă, aparținând memoriei spirituale a pacientului, care ascultă atent.

Ce dificultăți întâmpină terapeutul în a recurge sistematic la citirea karmei pentru a învinge niște tulburări persistente sau inexplicabile, sau măcar pentru a înțelege anumite probleme de sănătate sau de comportament?

„*Deși demersul pacientului este categoric voluntar, totuși spaima inconștientă poate cenzura apariția sau continuarea «filmului». A ridica un văl de pe propriul trecut înseamnă a risca un anume disconfort, a deveni mai matur, și nu oricine are această tărie, chiar dacă aparent o dorește. Alteori, poate că nu este momentul potrivit pentru a lăsa să iasă la suprafață lucruri prea delicate, care ar împiedica evoluția normală a personalității reîncarnate. Nu există nici un fel de rețetă strict infailibilă prin care să obligăm o memorie karmică să ne vorbească – întotdeauna ființa profundă decide dacă ne acordă permisiunea de a explora acest teritoriu necunoscut.*” [p.18]

„*Foarte rar se întâmplă să descoperim vieți princiare sau de mari artiști. Cel mai adesea urcă la suprafață vieți banale, chiar mediocre, micime a sufletului, violență, ranchiună, spaima, refulări și decepții. Șocul pe care îl poate provoca egoului este prețul ce se plătește pentru o eventuală vindecare sau, cel puțin, pentru o împăcare cu sine.*” [p.20]

La citirea aurei pacienților, autorul a constatat deseori o tendință de fugă, un gest emoțional abia schițat, slabe mișcări ale corpului, sugerând vădite neplăceri, dureri sufletești sau chiar spaima. Metaforic vorbind, terapeutul incizează un abces emoțional ascuns, lăsând uneori să curgă lacrimi nestăpânite, care îl surprind chiar și pe client.

Nu ar trebui să se pornească o cercetare cauzală asupra unei persoane care suferă de un dezechilibru psihic. Cuvintele de ordine trebuie să fie și aici, ca în orice demers medical: respectul, grija, compasiunea.

În privința suferințelor corporale, ele pot fi niște semnale de alarmă față de niște erori ale trecutului îndepărtat. Iar după revelarea cauzelor din viața anterioară „*e nevoie de timp (săptămâni, luni) ca trupul să își uite schemele, născute din vechi sentimente. Înțelegerea trebuie integrată cărnii, adică celulele să se debaraseze de vechea «programare».*” [p.28]

Uneori, descoperirea cauzelor karmice nu poate schimba datele realității (cum ar fi, de exemplu, un corp cu o constituție filiformă). Numai iubirea de sine poate reconcilia și șterge suferința. „*Să privim corpul cu iubire tandră, cu considerație pentru conștiința celulelor vii din care suntem constituiți, acceptându-ne așa cum suntem, cu bolile și handicapurile noastre!*” [p.63]

Dar cum de anumite stări ne amprentează atât de puternic, iar altele nu? Daniel Meurois crede că: „Noi, oamenii ne concentrăm mult mai mult asupra nefericirii decât asupra fericirii. De aceea, nefericirea provoacă răni greu de vindecat. De îndată ce trăim ceva dificil, o parte din noi are tendința să se ancoreze acolo, ca și cum ar fi un fel de programare ancestrală. O singură viață este prea puțin, pentru că nu avem curajul să ne înfruntăm spaimile sau dezamăgirile..” [p.31]

Cele mai frecvente și dificile emoții negative transmise peste veacuri sunt: frica, furia, răzburarea (încrâncenarea, ranchiuna, ura), culpabilitatea. Nici nu ar trebui să ne mai mire faptul că avem nevoie de atâtea vieți pentru a reuși să le depășim și să scoatem la iveală ceea ce este mai bun în noi!

„De multe ori, pe parcursul unei existențe, sau de la o viață la alta, ne găsim în împrejurări asemănătoare, până ajungem să înțelegem cu adevărat lecția și să ne schimbăm atitudinea. Un obstacol pe care nu l-am putut depăși reapare cândva, inevitabil, cu scopul de a ne sensibiliza conștiința.” [p.33]

„Scânteia divină din noi nu ne scutește de nimic. Nu se mulțumește cu jumătăți de măsură. Orice rană trebuie să fie recunoscută în totalitate și apoi vindecată... Chiar dacă am vrea, nu am putea să uităm. Suntem niște memorii totale. Nu trebuie să uităm, ci să depășim, să sublimăm.” [p.39]

„Timpul nu se grăbește. Lucruri pe care credem că le putem evita, din lipsă de curaj sau pentru că ne credem mai șmecheri sau mai puternici, ne vor ajunge, fără îndoială, din urmă în una dintre existențele noastre.” [p.57]

Metoda citirii aurei este un demers „la rece”, în opoziție cu retrăirile regresive. Este o metodă blândă, care îi permite persoanei în cauză să-și păstreze întreaga autonomie și responsabilitate. Enunțarea originii problemei va juca rolul unui decluc, este firul pe care trebuie mers, încetșor, pentru a descâlci ghemul tensiunilor interne. Uneori se întâmplă că „amintirea” respectivă nu îi spune nimic persoanei. Dar ceva în inima sa recunoaște întotdeauna ceea ce o afectează.

Informațiile cauzale sunt un instrument, nu un medicament miraculos. Sunt ca o oglindă care înlătură obișnuința pasivității și victimizării. Suntem autorii a ceea ce ni se întâmplă. Nu contractăm o boală, ci țesem condițiile care duc la instalarea dezordinii în noi, fie în existența aceasta, fie într-o alta. Aceasta viziune ne obligă să fim mai conștienți, ne maturizează, deci nu se adresează oricui. Este nevoie de curaj când te îndrepti spre luciditate și adevăr. Iar atitudinea cea mai importantă față de orice informație profundă care duce la conștientizare este COMPASIUNEA, căci toate ființele vii sunt supuse aceluiași efort evolutiv, ce trece inevitabil prin stadii dureroase.

Dr. Hiroshi Motoyama este un om neobișnuit de cultivat și de înzestrat, fiind deopotrivă: preot shintoist, filosof, yoghin, psihofiziolog, specialist în computere, cercetător al medicinei orientale, parapsiholog, inginer în electricitate, vindecător spiritual și clarvăzător. Dr. Motoyama a fondat, în 1960, Institutul de Psihologie Religioasă, lângă Tokyo. La începutul anilor 1970, a inventat Aparatul pentru Măsurarea Funcționării Meridianelor Energetice și, în 1974, Instrumentul pentru Testarea Chakrelor. A condus cercetări de pionierat în domeniul studiului câmpului bioenergetic uman, care i-au adus o largă recunoaștere internațională și un premiu UNESCO. În 1992 a înființat Institutul Californian de Studii asupra Omului, acreditat, care oferă programe de Masterat și Doctorat.

Pe parcursul a peste 50 de ani, dr. Motoyama a oferit peste 40.000 de consultații spirituale. Printr-o disciplină spirituală îndelungată, el a dobândit capacitatea de a transcende limitele spațio-temporale într-o stare de conștiință extinsă și unificată (samadhi), percepând direct și clar trecutul, viitorul și dimensiunile non-fizice ale existenței care sunt conectate cu tărâmul

fizic. Concluzia principală a domnului Motoyama este că scopul existenței stă în evoluția spirituală a individului, iar o **înțelegere a karmei și reîncarnării este crucială pentru această evoluție**. (din *Cuvântul editorului*, volumul „*Karma și Reîncarnarea*”, Ed. Excalibur, 2007)

„Într-o «consultație spirituală» comunic direct cu Ființa Supremă referitor la o problemă specifică a enoriașilor. Prin rugăciune și meditație, văd informații detaliate referitoare la cauza problemei și la felul în care persoana o poate depăși.” [p.21] „Scopul este de a învăța persoana în cauză care sunt modalitățile necesare dizolvării karmei specifice, ce a luat forma actualelor probleme.” [p.27]

Există unele limite, dictate de chiar persoana în cauză. „Dacă o ființă nu vine la mine cu deschidere și onestitate, nu mă pot conecta în mod eficace cu ființa ei.” [p.43] În plus, recomandările includ modificarea comportamentului, rugăciunea și meditația, exerciții care par a fi foarte dificile, pentru că au de-a face cu dizolvarea directă a karmei.

Dr. Motoyama ne oferă un sfat general plin de bun-simț și înțelepciune, dobândită după zeci de ani de observații și comunicări cu tărâmul spiritual: „Dacă omul trăiește, pur și simplu, manifestarea karmei **fără atașament sau repulsie**, depunând eforturi **sincere pentru alții, pentru societate**, în orice poziție s-ar găsi el, karma manifestată, în cele din urmă, se va dizolva, va dispărea.” [p.134]

Domnia sa a descoperit că noi suntem, mai mult sau mai puțin, influențați de cinci categorii de karmă: personală, familială, locală, națională și globală. Opinia sa ne trezește ca un duș rece: „Cineva nu este responsabil doar de propria sa karma personală, ci și de karma națională și globală. Dacă fiecare parte nu este purificată, întregul nu poate deveni pur.” [p.29]

Privirea sa clarvăzătoare asupra lumii i-a arătat că, în prezent, karma națională este foarte puternică, dar, odată cu fenomenul globalizării, karma mondială devine mai activă. Națiunile vor evolua, într-un timp mai lung, către o politică de adevărată armonie. În același timp, se va dezvolta un sistem religios și filosofic cu valențe universale, care va fi susținut atât de cercetarea științifică, cât și de principiile spirituale transcendente. Acest sistem va accepta karma și reîncarnarea ca un fapt sigur, ele fiind principiile organizatoare ale existenței.

„Pe măsură ce știința va recunoaște din ce în ce mai mult baza non-fizică a realității fizice, separarea de veacuri dintre cunoașterea științifică (dihotomia subiect-obiect) și cunoașterea spirituală (unitatea dintre subiect și obiect) va dispărea, în sfârșit.” [p.188]

Dr. Michael Newton, hipnoterapeut cu experiență de peste 30 de ani, a dezvoltat o tehnică proprie de regresie temporală pentru a ajunge la amintirile ascunse ale subiecților săi despre **viața de dincolo de moarte**. El deține un doctorat în consiliere, are masteratul ca hipnoterapeut și își dedică munca modificărilor comportamentale și ajutorării oamenilor întru accesarea la nivelul lor spiritual superior (al sinelui superior).

La începutul practicii sale, dr. Newton folosea hipnoza și tehnicile de regresie temporală pentru a determina originea amintirilor neplăcute și traumelor din copilărie, simțind că orice încercare de a ajunge la o viață anterioară ar fi fost nedeontologică și nemedicală. Totuși, încurajat de unii pacienți, a început să-i trimită și mai înapoi în timp, chiar dincolo de ultima naștere pe Pământ. A ajuns să înțeleagă cât de importantă este, din punct de vedere terapeutic, legătura dintre trup și întâmplările vieților noastre anterioare.

Apoi, dr. Newton a descoperit un lucru de o importanță covârșitoare: că era posibil să privească în lumea spiritelor prin ochii minții unui subiect aflat sub hipnoză, care îi relata despre viața **dintre** viețile sale pământești. La acea dată existau multe cărți despre viețile anterioare, dar el nu a găsit nici una care să amintească despre viața noastră ca suflete sau cum să luăm corect legătura cu amintirile pur spirituale ale oamenilor. Astfel, dr. Newton a început

el însuși o cercetare cu ajutorul subiecților săi, descrisă în cartea „Călătoria sufletelor”, Ed. Cartea Daath, 2005. El subliniază că „găsirea locului lor în lumea spirituală are o însemnătate mult mai mare pentru oameni decât inventarierea vieților lor anterioare pe Pământ.” [p.16]

Cum este posibil să ajungi la suflet prin hipnoză? Dr. Newton numește sufletul „supraconștientul” nostru; el găzduiește identitatea noastră reală. „*Supraconștientul reprezintă centrul cel mai înalt de înțelepciune și perspectivă. Toate informațiile mele despre viața de după moarte provin din această sursă de energie inteligentă.*” [p.16]

Subiecții în stare de supraconștiență nu sunt în mod special motivați să ofere voluntar informații despre viața sufletului în lumea spiritelor. „*Trebuie să ai setul corect de chei pentru fiecare ușă. În cele din urmă, am reușit să-mi pun la punct o metodă de accesare a memoriei, cunoscând ce ușă să deschid la momentul potrivit în timpul ședinței de terapie.*” [p.17]

Interesul foarte mare al publicului și al colegilor, suscitată de experiențele sale, l-au determinat pe dr. Newton să fondeze, în 2002, Societatea de Regresie Spirituală, unde perfecționează hipnoterapeuți atestați în practica de regresionare a clienților în perioada petrecută în lumea spiritelor, între viețile lor pământești.

„*Consider că este o mare răsplată să văd expresia de mirare pe fața clientului când ședința s-a terminat și îi înmânez caseta cu înregistrarea ședinței. Pentru aceia dintre noi care chiar au avut șansa să-și vadă nemurirea, iese la iveală o nouă profunzime a înțelegerii de sine și de creștere a puterii. Înainte de a-mi trezi subiecții, deseori le implantez amintiri post-sugestionale adecvate. Cunoașterea conștientă a vieții sufletului propriu în lumea spiritelor le oferă acestor persoane un simț mai puternic al sensului existenței și energie pentru viața aceasta.*” [p.20]

Cât de valabilă este hipnoza în dezvăluirea adevărului? Persoanele aflate sub hipnoză **nu visează**, pentru că noi nu visăm în secvențe cronologice. Când subiecții sunt puși în stare de transă, creierul lor oscilează încet de la starea de veghe Beta, coborând sub stadiul meditativ Alfa până la diversele nivele din cadrul gamei Theta. Theta înseamnă hipnoză, nu somn, iar acum putem recepționa și trimite mesaje cu toate canalele memoriei deschise.

În starea Theta, răspunzând la întrebări, subiecții nu pot minți, dar ar putea interpreta greșit ceea ce au văzut, așa cum facem și noi în starea de conștiență. În această stare, oamenii se raportează dificil la orice lucru pe care ei îl consideră neadevărat, făcând nesustenabilă ipoteza **halucinației**.

Criticii hipnozei cred că subiectul în transă își va fabrica amintiri conform **sugestiilor** hipnotizatorului. Iată răspunsul dr. Newton: „*Dacă un subiect ar fi într-un fel capabil să-și construiască conștient o fantezie despre lumea spiritelor, aceste răspunsuri ar deveni curând incompatibile cu celelalte studii de caz ale mele. Am învățat valoarea examinării încrucișate încă de la începutul carierei mele și nu am găsit nici o dovadă că cineva și-ar falsifica experiențele spirituale pentru a-mi face mie plăcere. De fapt, subiecții în stare de hipnoză nu ezită să-mi corecteze interpretările greșite.*” [p.17]

În privința performanțelor și probității sale profesionale, vom menționa că, în 1998, dr. Michael Newton a primit recunoașterea Asociației Americane a Hipnoterapeuților Transpersonali prin acordarea „Premiului pentru cea mai deosebită contribuție adusă de un hipnoterapeut”.

Autor: Petre Răzvan Alexandru,
Student anul II zi - Psihologie,
Universitatea „Spiru Haret”, Brașov
petrerazvan@yahoo.com